12. L'ESGLÉSIA DEL DEMÀ

Resum lliure. Analitzem aquests 27 punts i vegem-ne conseqüències

1. **La *terra haurà de ser novament santificada superant diferències de raça, nacionalitat, gènere i creences i que l'amor sacrifiqui l'interès personal per al bé de tothom.*** Lloyd Geering, teòleg (Nova Zelanda).

2. **El canvi és inevitable**. La missa catòlica ha abandonat el llatí, l'agenollar-se, les vestidures majestuoses, el llenguatge dels himnes, les oracions tradicionals del teisme, però el pecat original encara envolta les paraules de moltes oracions. La vida humana és presentada feble, sense valor, ignorant i indefensa. Se suposa que tothom necessita el baptisme. La mort de Jesús a la creu és un sacrifici humà ofert a Déu en pagament o rescat pels pecats del món. Els humans som incapaços de salvar-nos i Jesús ho fa al nostre lloc. Tot això són paraules literals utilitzades per la litúrgia; són desagradables i fins i tot repulsives; jo les tracto com a poesia, símbols o frases antiquades dels nostres avantpassats.

3. Jo demano una reforma radical, malgrat encara resi sota disciplina algunes coses que no puc afirmar literalment. En la litúrgia vull aconseguir, tot i que romanen principis i paraules primitives, l'admiració davant del misteri i la meravella del diví. Necessito trobar **noves formes** perquè l'Església pugui celebrar el culte amb sentit entenedor, sense paraules que avui ja no s'entenen.

4. Els creients hem de trobar-nos per ajuntar nostres pregàries. Segurament ho farem en Església; jo prefereixo nomenar-la "***ecclesia***", paraula grega que significa "reunió de persones convocades al fòrum o assemblea".

5. Veig aquesta nova església o "*ecclesia*" com la comunitat dels qui hem estat cridats a sortir dels límits, dels prejudicis, de les ruptures, de l'egocentrisme. Veig l'"*ecclesia*" com la **comunitat de persones** convocades per entrar a la vida, a l'amor, a l'ésser; és a dir, a la plenitud, a Déu. Ha de continuar reunint-se regularment per recordar i celebrar qui som, què vol dir ser humà i com podem ser agents de vida.

6. Una part de **la litúrgia del futur** serà recollir les històries sagrades del nostre passat; anant més enllà de la sortida d'Abraham d'Ur de Caldea per fundar un poble nou; més enllà de l'èxode de Moisès i del poble hebreu fins a la terra promesa; i fins i tot més enllà de la pujada de Jesús a la muntanya del Calvari, des d'on va néixer l'Església cristiana. La nostra litúrgia del futur haurà de celebrar el llarg viatge humà, des de la primera forma de vida en una simple cèl·lula a la complexitat de la nostra moderna i temorosa autoconsciència humana.

7. Reconèixer i celebrar la nostra **connexió amb tots els éssers vius**, tant del món animal com del vegetal, ens ha de capacitar per veure la reciprocitat de la vida i per ser conscients que sols no podem ser humans, ni éssers vius de cap espècie. Comprendre que cadascú de nosaltres és capaç de viure només gràcies a la interdependència de tots els éssers, és entendre que cada espècie es nodreix d'una altra espècie dins l'infinit cicle de la vida.

8. Honrarem **el do de l'autoconsciència**, tot reconeixent el temor que ens causa la consciència de la nostra naturalesa fràgil, de la nostra finitud i de la nostra mortalitat. Reconeixerem la dignitat de ser plenament humans vivint de manera més profunda, intensa i completa el camí diví cap a un ple desenvolupament humà.

9. Tecnològicament els humans **hem evolucionat massa ràpidament** sense ser amos responsables d'aquesta tecnologia. Tenim la capacitat de destruir tota la humanitat i no tenim la saviesa

necessària per bregar amb aquest perill de manera competent, perquè –un exemple- les armes actuals tenen poder per matar tots els éssers humans de la Terra unes vint vegades.

10. És patent la manca de voluntat per aturar la contaminació del **medi ambient**, tot i que tenim capacitat per fer-ho; passivament permetem que empitjori el canvi climàtic i no lluitam per revertir la degradació. Col·locam nostre confort i benestar econòmic per sobre les necessitats de les generacions futures.

11. La pràctica religiosa i el culte de l'Església han d'ajudar que la major virtut humana no sigui la supervivència personal ni tribal, sinó la presa de **decisions col·lectives** per al benestar de tota la raça humana. Igualment seran un mitjà per desafiar i modificar radicalment els nostres excessos, especialment als llocs més desenvolupats, per disminuir la distància entre rics i pobres. A més, celebrarà la unitat dels éssers humans com a criatures autoconscients.

12. A l'"*ecclesia*" del demà hi haurà també **rituals litúrgics**; un ritual de benvinguda del nounat a la comunitat (l'aigua podrà continuar essent el símbol i es remarcarà la meravella de la vida, no la depravació i el pecat). Altres moments de celebració continuaran incloent: pubertat, matrimoni, paternitat/maternitat, malaltia, vellesa i mort.

13. **Cada poble** celebrarà la seva particular història de fe, sense condemnar ni denigrar ningú. La figura del Crist continuarà essent la icona central. La seva vida serà recordada amb històries pertinents i en festes apropiades. El naixement de Jesús a l'hemisferi Nord se seguirà associant al retorn de la llum al solstici d'hivern; a l'hemisferi Sud, el 25 de desembre (data sense fonament) passarà a un dia de juny, quan allí la llum arriba tard; és el seu solstici d'hivern.

14. **La Pasqua**, el moment en què el Crist transformà i transcendí la història humana, continuarà essent la major celebració, la incansable invitació per entrar al Regne de Déu, com ho va fer Jesús; aquest és el significat de la història pasqual. A l'hemisferi Nord se celebra quan la vida torna a brollar cada primavera. A l'hemisferi Sud s'ha de poder canviar al període de setembre-octubre.

15. El Crist continuarà essent representat col·lectivament en el context d'un **àpat compartit**; el menjar com a poderós símbol. Aquest sopar, principal esdeveniment litúrgic a la vida de l'"*ecclesia*" no se centrarà en el sacrifici, ni en el rescat, sinó a demanar una resposta a l'amor, com ho va fer el Crist, més enllà de barreres autoimposades al llarg dels segles, i cap a una nova humanitat.

16. Atènyer **una nova humanitat** depèn de l'habilitat per moure'ns més enllà de nostra mentalitat egocèntrica de supervivència. Cal una manera de ser que desenvolupi la capacitat d'estimar els altres més enllà de les nostres pròpies necessitats, i de fet, més enllà dels nostres límits.

17. Jesús continuarà estant al centre de la nostra litúrgia com a poderós exemple d'algú que pogué viure plenament, estimà generosament i esdevingué tot el que fou capaç de ser. Si el Crist representa la persona a través de la qual la paraula de Déu és proclamada i la seva voluntat és viscuda, aleshores podem dir: "***Jesús, tu ets el Crist, el Fill de Déu viu***". Ell ens ha obert les portes de la transcendència i ens ha permès veure el significat de la nostra vida, sempre relacionada amb la realitat de Déu.

18. La funció de **la litúrgia de demà** serà convidar les persones a anar més enllà de les limitacions de les seves culpes. Celebrarà la vida, cridarà les persones a existir veritablement, tornant-les lliures per ser elles mateixes i perquè experimentin una nova maduresa, en una nova humanitat.

19. Llegirem amb nova comprensió la història dels nostres ancestres en la fe. Tindrem en alta estima el llibre sagrat de la nostra tradició religiosa com una guia, però obrirem aquest llibre perquè sigui complementat amb altres lectures contemporànies de les persones que han viscut després de la

Bíblia i poden servir de pont amb el nostre passat. Igualment llegirem les paraules dels nostres herois religiosos contemporanis com Desmond Tutu, John Hines, Karen Armstrong, John Robinson, Martin Luther King, Papa Joan XXIII, Mare Teresa i molts altres. Així escoltarem "***El que l'Esperit diu a l'Església***" (A Nova Zelanda, després de la lectura de la Bíblia, es diu aquesta frase i no "*Paraula de Déu*").

20. L'"*ecclesia*" del futur mostrarà una dedicació renovada a la **recerca de la veritat**; mai no se considerarà posseïdora d'ella per revelació divina. Procurarà il·luminar les persones respectant els seus dubtes. Admetrà que la veritat prové de totes les branques del coneixement, fins i tot en afirmacions que desafien pressuposicions religioses.

21. L´"*ecclesia*" ajudarà les persones a ***superar els moments difícils*** de la vida sense que se sentin soles: problemes, tristeses, necessitats, malalties o qualsevol altra adversitat que afligeix.

22. La nova "*ecclesia*" donarà oportunitats perquè les persones creixin com a **nous éssers**, lliures de reivindicacions tribals, de reclams de superioritat, de superioritat de gènere o fins i tot de superioritat religiosa. Aquells qui altre temps s'anomenaven catòlics o protestants, ortodoxos o herètics, liberals o evangèlics, jueus o musulmans, budistes o hinduistes, trobaran un lloc a l'"*ecclesia*"del futur.

23. Amb admiració i alegria caminarem junts cap al **significat de Déu**, un Déu que no queda capturat per les nostres fórmules, credos, doctrines, litúrgies, ni tampoc per la nostra Bíblia.

24. A l'"*ecclesia*" del demà trobarem la manera de subratllar **moments especials de la vida** no atesos en el passat com, per exemple, la decisió molt difícil d'avortar un fetus o acabar una vida sostinguda artificialment, l'adopció d'una criatura, el trauma d'un divorci, la pèrdua o el canvi d'ocupació... Això també implicarà posar límits, per compromís o per llei, a l'augment de les taxes de natalitat i fer de la planificació familiar una responsabilitat important.

25. Aquesta "*ecclesia*" tindrà **guies responsables**. No hi haurà privilegi de rang, estatus o autoritat en el lideratge, ni pretensions que el sagrat només pot ser manejat pels ordenats. L´autoritat estarà repartida entre tota la gent. Una presidència laica de l´eucaristia és inevitable. El cap institucional de l´"*ecclesia*" del futur serà part d´una jerarquia de servei, no de poder.

26. Déu Pare i Església Mare no hi seran; els éssers humans cercaran i adoraran el sagrat junts, **en comunitat**, i es reuniran com a família per recordar qui són, els seus orígens i com aconseguir tot el que poden ser. Fent aquestes coses naixerà l'"*ecclesia*" del futur.

27. Vaig començar a somiar el naixement d'aquesta nova "*ecclesia*", precisament per estimar profundament l'Església del meu passat. Totes les explicacions són creacions humanes i sorgeixen del despertar del trauma de l'autoconsciència. Només a través de viure, estimar i ser podem trobar sentit a la nostra experiència del diví perquè "**VIURE, ESTIMAR I SER**" és el que ens relaciona amb Déu. És també el missatge final de Jesús: *Anau i predicau l'Evangeli a totes les nacions*" (Mateu 28:19). Aquest és el meu somni quan intento entreveure l'Església del demà.